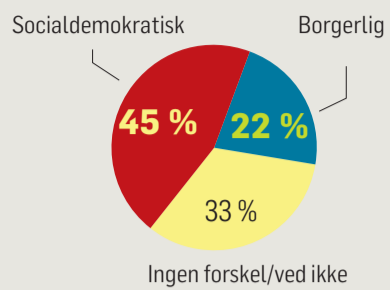

OPINION I TAL

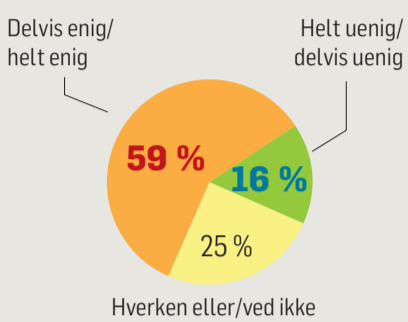
Folkeskole

Hvilken regering mener du vil være bedst til at sikre en god undervisning i folkeskolen?

Nedslidt

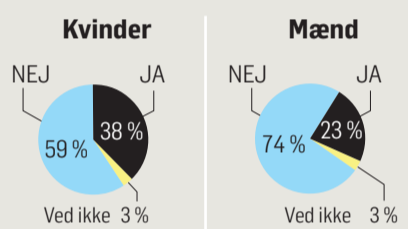
Hvor enig eller uenig er du i, at regeringen er træt og nedslidt?

1.009 deltog i undersøgelsen i perioden 3.-7. dec. 2010. Kilde: Mandag Morgen og YouGov Zepara

Dårlig samvittighed

Har du dårlig samvittighed over, at du ikke oftere besøger/besøgte forældre eller bedsteforældre, der er/var på plejehjem eller i ældrebolig, eller som har modtaget anden form for professionel pleje?

627 personer med en forælder eller bedsteforælder på plejehjem deltog i undersøgelsen. Kilde: Interresearch for Søndagsavisen.

Tolerance

I hvilken grad mener du, at det vil forarge dig, hvis du er i biografen og to mænd, på rækken lige foran dig, sidder og kysser hinanden?

Hovedstaden	Procent
Jeg bliver slet ikke forarget:	53%
Jeg bliver ikke direkte forarget:	24%
Jeg bliver lidt forarget:	12%
Jeg bliver meget forarget:	7%
Jeg bliver ekstremt forarget:	3%
Ved ikke:	2%

Nordjylland	Procent
Jeg bliver slet ikke forarget:	34%
Jeg bliver ikke direkte forarget:	26%
Jeg bliver lidt forarget:	22%
Jeg bliver meget forarget:	10%
Jeg bliver ekstremt forarget:	7%
Ved ikke:	2%

1.207 deltog i perioden 3. nov. - 2. dec. 2010. Kilde: TNS Gallup for Urban

POLITIKEN

Ugestatistik 10. - 16. dec.

186	195	45
debatindlæg	læserbreve	Folkeskolen/PISA-rapport

Folkeskole og venstrefløj

MON DER findes en folkeskolelærer her i landet, der ikke læser Politiken? Næppe, hvis man skal bedømme læserreaktionerne på stort set enhver nyhed om skolen, og dem er der som bekendt mange af. I den forløbne uge var det især den seneste Pisa-rapport, der udløste reaktioner - hele 45 ud af de i alt 381 læserbreve og debatindlæg, vi modtog - og hvoraf vi fik plads til at trykke 94.

Men også kulturminister Per Stig Møllers efterlysning af intellektuelle venstreorienterede diskussionspartnere fik læsere til computeren, ligesom alle problemstillingerne omkring WikiLeaks. Og så fortsatte de seneste ugers intense debat om børn i daginstitutioner samt deres forældre.

Tag dog den ærlige indvandrerdebat

Et finmasket velfærds-samfund som det danske kan ikke holde til masseindvandring af store grupper uden kvalifikationer. Store dele af centrum-venstre sejler under bekvemmelighedsflag i debatten.

INTEGRATION

LARS OLSEN, JOURNALIST OG FORFATTER

Siden regeringen fremsatte sit misfoster af et pointsystem, har centrum-venstre-fløjen været ude i en verbal borgerkrig. Skældordene er haglet ned over Villy Søvndal og Helle Thorning-Schmidt. Derimod er der i meningsmålingerne fremgang til Enhedslisten og de radikale, der nok en gang nyder rollen som de rene, ranke og ubesmittede.

Kritikken af pointsystemet er velbegrundet, men alt for mange af kritikerne rejser under bekvemmelighedsflag. Højestemt retorik skjuler en kollektiv fortrængning: Størstedelen af centrum-venstre har aldrig forholdt sig til indvandringspolitikens skarpe hjørne - til det, der i den seriøse integrationsdebat kaldes dilemmaet mellem 'åbne grænser' og 'åbne kasser'.

HELLE THORNING-Schmidt er faktisk en af de få, som siger det ærligt: at Danmark må føre en restriktiv indvandringspolitik, så antallet af nytillkomne holdes på et niveau, hvor vi kan integrere dem. S-toppen er også åbne omkring redskaberne: 24-års reglen og de øvrige stramninger fra 2002, tilsat S-SF's pointsystem, der i praksis betyder, at familiesammenførte skal lære elementært dansk og stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Desværre præges kritikerne ikke af samme klarhed. De radikale og dele af venstrefløj vil afskaffe 24-års regel m.v., men taler sjældent om konsekvensen, nemlig, at Danmark føres tilbage til 1980'ernes og 1990'ernes indvandringsmønstre. Andre på venstrefløj har accepteret stramningerne som et nødvendigt offer til folkedybet for igen at komme ind i ministerbilerne. Den stramme udlændingepolitik handler imidlertid ikke om taktik, men om velfærdssamfundets fremtid.

MAN SKULLE TRO, at et kig ud over ligusterhækkene gav lidt stof til eftertanke. Det danske samfund kæmper stadig med massive ghettoproblemer, som er konsekvensen af 1980'ernes og 1990'ernes liberale indvandringspolitik.

Dengang langt de fleste i de etniske miljøer fandt ægtefællen i det gamle hjemland, ofte som resultat af aftaler mellem familier og klaner.

Dengang titusinder kom hertil uden de uddannelse og andre forudsætninger for at begå sig i et moderne samfund.

Dengang analyser viste, at over halvdelen af de familiesammenførte røg direkte på langvarig kontanthjælp - og mange af de øvrige på andre ydelser.

Tegning: Jørn Villumsen

Sat på kort formel: dengang der kom flere, end vi magtede at integrere.

Stramningerne i 2002 brød dette indvandringsmønster. Familiesammenføringerne blev bragt ned, integrationen fik en chance, og 24-års reglen gav indvandrerpigerne ro til at tage en uddannelse. Det er det, stærke kræfter på centrum-venstre vil kuldaste - og de arrangerede ægteskaber og patriarkalske familiemønstre vil igen tage over.

HVIS VIRKELIGHEDEN i de underprivilegerede bydele ikke er nok, er der også stof til eftertanke i de mere fundamentale sammenhænge mellem indvandring, kvalifikationer og sociale systemer. Hvis man kommer til et hotel i USA, bliver kufferten allerede på fortovet hentet af tjenende ånder - ofte sorte, der håber på lidt håndører fra den hvide mand. De er *working poor*, i arbejde, men fattige.

I Danmark har vi valgt en anden vej: høj mindsteløn og ordentlige sociale ydelser. Det giver rimelige levevilkår, også for dem, der ikke er på den grønne gren. Men

prisen er en 'høj tærskel' på arbejdsmarkedet - alle skal være i besiddelse af et vist minimum af kvalifikationer, og folk uden havner let på overførselsindkomst. Vort finmaskede sociale system - 'de åbne kasser' - tvinger Danmark til relativt lukkede grænser over for grupper, der ikke kan forsørge sig selv.

Læg dertil to af velfærdssamfundets vigtige institutioner: almene boliger og folkeskolen. De har sikret, at også folk med lave indkomster har fra den hvide mand. De er imidlertid opstået nye former for ghettoer på bolig- og skoleområdet, med alt for høj koncentration af indvandrere og danskere på overførselsindkomst. 40 procent af bebo-

erne på Nørrebro og i Tingbjerg siger i dag, at de er bange for at gå ud om aftenen.

Baggrunden er, at den omfattende indvandring frem til 2002 spillede sammen med en polarisering på boligmarkedet, hvor Brian skal integrere Mustafa i det almene boligkompleks. Et opgør med 24-års reglen vil givetvis få champagnepropperne til at springe blandt de radikale kernevælgere i de fashionable kvarterer, men være en katastrofe for Brian og Mustafa. Det bliver nemlig dem, der skal løfte integrationen af de nye - ikke de pæne mennesker på villavejene.

I REALITETEN ER DER kun to logiske svar på dilemmaet mellem 'åbne kasser' og 'åbne grænser'. Det ene er velfærdssystemet og en restriktiv indvandringspolitik, sådan som S-toppen og dele af de borgerlige vil.

Det andet svar kommer fra Liberal Alliance og ligesindede, nemlig 'åbne grænser' og 'lukkede kasser': en liberal indvandringspolitik kombineret med en langt

mere restriktiv socialpolitik, hvor tryk- heder mod sygdøm og arbejdsløshed overlades til privat forsikring. Også Politikens kommentatorer sværmer indimellem for denne cocktail.

Reelt er det opskriften på en dramatisk liberalistisk samfundsforandring. Hvis vi får en stor indvandret underklasse, som hverken kan få kontanthjælp eller andre ydelser, lægges et ubærligt pres på mindstelønnen. Vi vil få *working poor*, fattigdom og ulighed i en helt anden skala - langt flere vil sove på gaderne, sådan som det kendes fra amerikanske storbyer. Vi får slet og ret et mere brutalt samfund.

Men det liberalistiske svar har trods alt en indre logik. Det samme kan ikke siges om det mummesspil, der opføres af de radikale og store dele af venstrefløj, som stadig postulerer, at vi på én gang kan have 'åbne grænser' og 'åbne kasser'. Danmark prøvede dette i stor skala i de sidste årtier af 1900-tallet - og eksperimentet slog fejl. Men store dele af centrum-venstre har intet lært. Man går trygt tilbage til en fuser.

Det andet svar kommer fra Liberal Alliance og ligesindede, nemlig 'åbne grænser' og 'lukkede kasser': en liberal indvandringspolitik kombineret med en langt

BAGKLOG

WikiLeaks, og hvad vi har godt af at vide

DET ER svært at finde hoved og hale i WikiLeaks-sagen. Mens organisationens øverste leder, Julian Assange, er tilbageholdt i London anklaget for seksuelle overgreb på to kvinder i Sverige, men løsladt mod kautions, arbejder det amerikanske justitsministerium på højtryk for at finde en juridisk paragraf, der kan bære et udlæveringskrav.

Ifølge New York Times prøver ministeriet at finde beviser på, at Assange aktivt har opmuntreret den menige computeranalytiker Bradley Manning til at samle og udlevere de hemmeligstempledte amerikanske dokumenter med bl.a. ambassadørindberetninger, som vi for nylig kunne læse i alverdens aviser.

Hvis den amerikanske regering kan sandsynliggøre, at WikiLeaks ikke bare var den passive modtager af materialet, men rent faktisk opfordrede og medvirkede til, at Manning begik sine ulovligheder, så kan Assange anklages og dømmes for at have deltaget i en sammensværgelse mod USA's sikkerhed. Det forlyder bl.a., at regeringen har gravet en spionageparagraf fra 1917 og en lov om computersvin-

del fra 1986 frem for at finde ud af, om de kunne bringes i anvendelse i sagen mod ham.

FULDKOMMEN i tråd med hele sagens mylder af konspirationsteorier sagde en af Assanges britiske forsvarere i denne uge, at han »havde hørt fra svenske embedsmænd, at der har været nedsat en hemmelig storjury i Virginia«. Hvis der har, så er det stadig hemmeligt, hvad det er kommet frem til. Men at oplysningen skulle komme fra ikkeidentificerede svenske embedsmænd bærer naturligvis ved til det konspirationsspil, der handler om, at de svenske sexanklager er blevet til på bestilling af amerikanerne.

Den amerikanske regerings store udfordring er at finde en måde at knalde Assange og lukke munden på WikiLeaks nu og så komme i karambolage med forfatningens grundlæggende paragrafer om ytringsfrihed og pressefrihed. Derfor skal der bygges en sag mod Assange, som ikke på nogen måde inddrager de aviser, som har offentliggjort de lækkede dokumenter. Regeringen har absolut ikke no-

Historisk har den amerikanske regerings overreaktion på lækkede historier skadet det amerikanske demokrati mere, end selve det lækkede har gjort

REKTOR OG underviser på et af USA's mest indflydelsesrige arnesteder for journalistik, Columbia University's Graduate

gen interesse i at blive rodet ud i en retssag mod opinionsskabende aviser og elektroniske medier.

WikiLeaks har på sin side travlt med at understrege, at de ikke er opsøgende med hensyn til at opfordre folk til at indsende hemmeligstemplet materiale. »Vi modtager meget forskelligt materiale, men vi opsøger det ikke, står der på deres hjemmeside. I modsætning til tidligere gør WikiLeaks nu også meget ud af at understrege sin position som nyhedsformidler, formodentlig for at kunne påkalde sig pressefrihed.

School of Journalism, har taget det usædvanlige skridt til at skrive et åbent brev til præsident Obama og justitsminister Eric Holder, hvor de advarer mod at retsforfølge Julian Assange og WikiLeaks. Det vil efter deres opfattelse være i direkte strid med forfatningens bestemmelser om ytrings- og pressefrihed: »Enhver retsforfølgelse af WikiLeaks' stab for at modtage, opbevare og offentliggøre hemmeligstemplet materiale vil sætte en farlig præcedens for andre journalister og udvande undersøgende journalistik.

For at understrege, hvad det handler om, minder de journalistiske professorer lige om, at historisk har den amerikanske regerings overreaktion på lækkede historier skadet det amerikanske demokrati mere, end selve det lækkede har gjort.

I det hele taget er brevet en påmindelse om, man ikke skal henrette budbringeren. Når man hidser sig op over, at hemmeligstemplet materiale offentliggøres, er det måske nok så interessant at se på, hvad det er, staten ikke mener, at borgerne har godt af at vide.

HERHJEMME HAR borgerne tilsyneladende ikke godt af at vide, hvordan ny lovgivning bliver til. I hvert fald hvis man skal dømme ud fra bestemmelserne i den ny offentlighedslov, som på flere punkter begrænser journalisters mulighed for indsigt i lovgivernes arbejde. En række vindere af den journalistiske ærespris Cavlingprisen siger direkte, at de aldrig kunne have lavet deres prisvindende historier under de regler, som regeringen nu foreslår. Det ligger lige for at spå en stor fremtid for WikiLeaks og mindre ansvarlige internethackere, hvis journalister i fremtiden er afskåret fra at hente deres informationer på lovlig vis via aktindsigt.

Det er mærkeligt med regeringer. De har tilsyneladende ikke fantasi til at forestille sig, at der kommer en dag, hvor de ikke selv sidder på magten og følgelig vil være interesseret i størst mulig åbenhed omkring beslutningsprocesserne. Ifølge fagbladet Journalisten ønsker justitsminister Lars Barfoed mindre åbenhed, så ministre og embedsmænd kan være mere kreative i lovgivningsarbejdet.

Måske en lidt uheldig formulering.

LONE KÜHLMANN